

‘Geen idee,’ zei Alex, terwijl hij zijn best deed om zijn stem stoerder te laten klinken dan hij zich op dat moment voelde. De kinderen tuurden in de verte. Zij zagen geen wezens, die dit gegrom zouden kunnen veroorzaken. Er vlogen wel vaker spionnen schaduwen rond, maar als zij überhaupt een geluid maakten, dan was het eerder een gefluister dan een gegrom. De kinderen zagen alleen maar duinen van zand voor zich. Het geluid kwam bij de duinen vandaan.

Zij liepen de hele dag door en hoorden regelmatig een vreemd gegrom, dat uit het niets leek te komen. Toen de avond viel, besloten zij op zoek te gaan naar een plek om te overnachten. Ze voelden alsof zij door iemand werden gevolgd of bekeken. Zij wisten, dat de spionnen van Mortesland hun niet konden zien, omdat zij de ringen droegen, die koningin Luna hun gegeven had. Maar wie dan wel? De kinderen keken aandachtig om hun heen, maar konden niemand anders zien of ontdekken. Zij stopten met lopen en gingen zitten op het zand. Zij kropen dicht tegen elkaar aan en spraken af dat een van hun steeds de wacht zou gaan houden en de rest zou waarschuwen mocht er onheil op komst zijn of iets ongewoons gebeuren.

Als eerste hield Arthur de wacht. De andere kinderen waren zo vermoeid door al die indrukken en angsten dat zij heel snel in slaap vielen. Arthur keek om zich heen en dacht terug aan zijn warme huis, zijn moeder en vader, hun onbezorgd leven nog niet zo lang geleden. De vermoeidheid begon haar tol op te eisen. Zijn oogleden werden zwaar en hij dacht ik mag niet in slaap vallen, ik mag niet in slaaaaap vaaaalen, maar voor hij het wist viel hij in diepe slaap...

Er klonk weer een gegrom. Maar de kinderen sliepen en hoorden niets...

Bobby werd wakker omdat hij een scherpe steen in zijn zij voelde prikken. Hij deed zijn ogen open, pakte de scherpe steen en wilde hem net weggooien toen zijn blik op Arthur viel. Arthur zou als eerste de wacht houden. Bobby zag dat ogen van Arthur dicht waren. Hij was in slaap gevallen tijdens de wacht. Opeens zag hij een figuur, dat Arthur naderde. Bobby spong op en rende naar Arthur toe. Hij struikelde over een steen en viel op zijn broer Robby, die nog lag te slapen.

‘Wat doe je nou?’ riep Robby toen hij wakker schrok, toen zijn broer op hem viel. ‘Kijk uit waar je loopt!’

Bobby reageerde niet op de opmerking van zijn broer en sprong weer op.

‘Arthur!’ riep Bobby zo hard als hij kon. Arthur schrok wakker, maar ook andere kinderen werden wakker en deden hun ogen open.

Figuur, dat al vlakbij Arthur was gekomen, verstijfde. De kinderen keken met opengesperde ogen naar een onverwachte gast. Door het licht van lampion en het licht, dat kwam van de haren van Robby en Bobby, konden zij alles goed zien. Het was een dier, ongeveer een halve meter lang met opvallend grote oren. De poten waren dik behaard. Dit dier had een mooie, pluizige staart met een zwarte punt. Het dier keek angstig met zijn zwarte ogen.

‘Wat is dat voor dier?’ vroeg Robby aan niemand in het bijzonder.

‘Ik ben een fennek,’ klonk het en de kinderen staarden verwonderd naar het dier.

‘Kun je praten?’ vroeg Bobby verbaasd.

‘In deze wereld kunnen alle dieren en vogels praten,’ zei het diertje tegen Bobby, ‘maar doe mij alstublieft niets aan,’ en hij keek smekend

de kinderen aan.

‘Wij doen je niets aan,’ stelde Victoria de fennek gerust en glimlachte vriendelijk.

‘Je lijkt op een vos, maar ben je een vos? Waarom heb je zulke grote oren?’ wilde Bobby weten.

‘Ik ben een fennek, een woestijnvos. Wij hebben grote oren om beter te kunnen horen. Ook helpen de grote oren ons om af te koelen als het heel heet is. In de woestijn kan het heel heet worden, weet je.’

‘Wat doe je hier?’ vroeg Arthur. Hij schaamde zich, dat hij tijdens de wacht in slaap is gevallen. Gelukkig bleek de bezoeker een klein diertje te zijn en niet een groot en gevaarlijk beest, anders had het ook heel anders kunnen aflopen.

‘Vroeger hadden wij een groot territorium en genoeg eten voor alle fenneken die hier in Poestinia woonden. Totdat koning Merdos van Mortesland begon ons grond af te pakken. Wij, fenneken, hadden steeds minder plek om ons eten te vinden. Ik heb een vrouw en vijf kleintjes, die ik van eten moet voorzien,’ zei de fennek en hij zuchtte, ‘ook andere fenneken kunnen met moeite rondkomen. Ik ben naar jullie toe geslopen in de hoop dat ik hier misschien wat eten kon vinden. Ik, mijn kinderen en mijn vrouw hebben al drie dagen niets gegeten.’

Victoria liep naar hun voorradentas, opende de tas en haalde een zakje eruit. Zij legde het zakje voor de fennek neer.

‘Hier,’ zei ze, ‘het moet genoeg zijn voor je en je gezin.’

‘Dank je wel!’ zei de fennek. Hij had het nog niet uitgesproken, toen er opeens weer een gegrom en geblaf klonk, maar deze keer veel sterker en harder, dan de kinderen het ooit gehoord hadden de keren daarvoor. De kinderen verstijfden en keken geschrokken naar de duinen, waar het dreigende geluid vandaan kwam...